

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 9 października 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Jan Pyrcak (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Kryczko
	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Roberta Wydry, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2014 r. odwołania Pani (...) - pełniącej w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Administracji i Cyfryzacji z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt: MAC-MKO-361/10/7/2013, którym Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinioną odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), zwanej dalej ustawą, polegające na niewykonaniu w dniu 30 marca 2011 r. zobowiązania pieniężnego wobec osoby fizycznej, tytułem odszkodowania w kwocie 2.085.424,00 zł za wywłaszczoną nieruchomość, wynikającego z decyzji Wojewody z dnia 23 listopada 2009 r. nr (...), orzekającej o wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości położonej w (...), stanowiącej własność osoby fizycznej, przeznaczonej na pas autostrady A-1 oraz zobowiązaniu Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad do wypłaty ustalonego odszkodowania w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu podlegała wykonaniu, skutkiem czego GDDKiA zapłaciła odsetki z tytułu zwłoki w wysokości 57.192,04 zł

oraz odstąpiła od wymierzenia Obwinionej kary i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł,

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2, art. 78 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy, uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i uniewinnia Panią (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 16 ust. 1 ustawy,**
- 2. na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty ustalono następujące okoliczności faktyczne sprawy.

Wojewoda wydał decyzję nr (...), z dnia 23 listopada 2009 r. orzekającą o:

- wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości położonej w, stanowiącej własność osoby fizycznej, przeznaczonej na pas autostrady A-1,
- ustaleniu odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość w łącznej wysokości 2.085.424 zł oraz zobowiązaniu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (dalej GDDKiA) do wypłaty ustalonego odszkodowania.

Uznając, że określona w decyzji Wojewody wysokość odszkodowania za nieruchomość jest rażąco wyższa od cen gruntów, po jakich nabywano sąsiednie nieruchomości, GDDKiA Oddział złożył odwołanie od ww. decyzji do Ministra Infrastruktury. Odwołanie podpisała Pani (...), zastępca dyrektora GDDKiA. Podpis został złożony na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 kwietnia 2009 r. Dyrektora Oddziału GDDKiA ustanawiającego Panią (...) pełnomocnikiem do reprezentowania GDDKiA przed organem administracji publicznej, sądami powszechnymi, administracyjnymi i organami rozstrzygającymi sprawy w zakresie zamówień publicznych do składania oświadczeń, w tym wniosków, podań i odwołań, skarg, apelacji oraz wszelkich innych czynności, jakie w związku z wykonywaniem pełnomocnictwa

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

okażą się konieczne w granicach własności Oddziału GDDKiA. Pani (...) posiadała również pełnomocnictwo ogólne od Dyrektora GDDKiA z dnia 7 kwietnia 2009 r. do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych GDDKiA, związanych z działalnością Oddziału GDDKiA, zgodnie ze statutem i regulaminem organizacyjnym.

Minister Infrastruktury, decyzją nr (...), utrzymał w mocy decyzję Wojewody.

GDDKiA złożył, datowaną na 7 lipca 2010 r., skargę na decyzję Ministra Infrastruktury do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny pismem z dnia 24.12.2010 r. powiadomił Panią (...), jako pełnomocnika skarżącego, o posiedzeniu sądu w dniu 10 lutego 2011 r. w sprawie ze skargi na decyzję Ministra Infrastruktury „w przedmiocie odmowy dopuszczenia do udziału w postępowaniu na prawach strony”.

Mecenas, wykonujący obsługę prawną Oddziału GDDKiA (na podstawie umowy z dnia 3 września 2009 r.), po otrzymaniu w dniu 3 stycznia 2011 r. zawiadomienia WSA w Warszawie, w rozmowie z Zastępcą Dyrektora (...) ocenił treść zawiadomienia ustalając, że rozprawa miała dotyczyć spraw proceduralnych, a nie merytorycznych, w związku z czym nie ma konieczności udziału pełnomocnika GDDKiA na rozprawie w przedmiocie wskazanym w zawiadomieniu. Pani (...), po tej rozmowie, skreśliła dekretację zobowiązującą Pełnomocnika do udziału w rozprawie.

Po terminie rozprawy, w dniu 16 lutego 2011 r. mec. ustalił, że skargę oddalono. Z uzyskanej informacji nie wynikało, że sprawa dotyczyła skargi w przedmiocie wysokości odszkodowania. Dopiero w dniu 9 marca 2011 r. uzyskano od strony postępowania, tj. Pana (...) informację, że 10 lutego 2011 r. odbyła się rozprawa, dotycząca rozstrzygnięcia skargi GDDKiA. Tego też dnia (9 marca) mec. (...) poinformował Panią (...) o oddaleniu skargi i o upływie terminu na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku oraz konieczności złożenia wniosku o przywrócenie terminu w tej sprawie, przed złożeniem skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Mecenas (...), odpowiadając na pytanie Pani (...) wskazał, że wystąpienie do WSA o przywrócenie terminu spowoduje zatrzymanie terminu uprawomocnienia wyroku. GDDKiA Oddział w dniu 11 marca 2011 r. złożył wniosek o przywrócenie terminu.

Niezależnie od tego, w dniu 9 marca 2011 r. zwrócono się do Pana (...) o podanie numeru konta bankowego, na które miała być przekazana kwota odszkodowania. W tym samym dniu, to jest 9 marca 2011 r., Pani (...) wystąpiła do WSA w Warszawie o przesłanie prawomocnego wyroku w sprawie sygn. akt I Sa/Wa1615/10 (ze skargi na decyzję Ministra Infrastruktury z dnia 26 maja 2010 r.). W piśmie wskazano, że informacja jest niezbędna w

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

celu uniknięcia ewentualnych odsetek ustawowych od niewypłaconego w terminie odszkodowania i zwrócono się o potraktowanie sprawy jako bardzo pilnej. Z materiałów zgromadzonych w sprawie wynika, że pracownicy GDDKiA wielokrotnie bezskutecznie usiłowali uzyskać informację od WSA o terminie prawomocności wyroku. W odpowiedzi na ponowne pismo Pani (...) z dnia 08.09.2011 r., WSA w Warszawie poinformował, w dniu 19 września 2011 r., iż wyrok z dnia 10 lutego 2011 r. jest prawomocny od 15 marca 2011 r.

WSA w Warszawie, postanowieniem z dnia 6 maja 2011 r., odmówił przywrócenia terminu na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku z 10 lutego 2011 r. Odpis tego postanowienia odebrał - w dniu 26 maja 2011 r. - Pełnomocnik Pan (...). Postanowienie stało się podstawą do wypłacenia odszkodowania Panu (...), co uczyniono w dniu 14 czerwca 2011 r.

W dniu 24 czerwca 2011 r. pełnomocnik Pana (...) wystąpił z pismem o wypłatę odsetek za zwłokę twierdząc, że wyrok z dnia 10 lutego 2011 r. uprawomocnił się w dniu 12 marca 2011 r. Odsetki za zwłokę, w kwocie 59.420,30 zł, zostały wypłacone w dniu 18 sierpnia 2011 r. Po uzyskaniu, przekazanego przy piśmie z dnia 19 września 2011 r., wyroku WSA z dnia 10 lutego 2011 r., zawierającego informację, że wyrok jest prawomocny od 15 marca 2011 r., w konsekwencji czego odszkodowanie dla Pana (...) należało wypłacić najpóźniej w dniu 29 marca 2011 r., skorygowano wysokość odsetek za zwłokę na kwotę 57.192,04 zł. Nadpłatę, w kwocie 2.228,26 zł, Pan (...) zwrócił 15 listopada 2011 r. Tym samym ostateczna kwota wypłaconych odsetek to 57.192,04 zł.

W związku z zawiadomieniem o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych, przesłanym w dniu 9 lipca 2012 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli, Zastępcą Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Administracji i Cyfryzacji skierował w dniu 1 lutego 2013 r. wniosek o ukaranie Pani (...).

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Administracji i Cyfryzacji (dalej MKO) na rozprawie w dniu 22 maja 2013 r. rozpoznała sprawę Pani (...), pełniącej w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, obwinionej o niewykonanie zobowiązania pieniężnego wobec osoby fizycznej, ustalonego decyzją Wojewody z dnia 23 listopada 2009 r. tytułem odszkodowania, w kwocie 2.085.424 zł, za wywłaszczoną nieruchomość, skutkiem czego GDDKiA zapłaciła odsetki z tytułu zwłoki w wysokości 57.192,04 zł, co stanowiło naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy. MKO, na podstawie art. 42 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 135 ustawy, art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

sierpnia 1997 r. o finansach publicznych oraz art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, uznała odpowiedzialną za popełnienie zarzucanych czynów i na podstawie art. 33 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy wymierzyła Obwinionej karę upomnienia oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w wysokości 308,08 zł.

Rozpatrując na rozprawie w dniu 9 grudnia 2013 r. odwołanie od orzeczenia MKO, wniesione przez Obwinioną, Główna Komisja Orzekająca uchyliła w całości zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji. W toku rozprawy Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych podniósł m. in., że argumenty przedstawione przez MKO, mające wskazywać na winę Obwinionej, nie odnoszą się do czynu określonego w art. 16 ust. 1 ustawy. Główna Komisja Orzekająca wskazała szereg uchybień w orzeczeniu Komisji Orzekającej I instancji, w tym m. in.:

- niewskazanie, w oparciu o jaki stan prawny rozstrzygnięto sprawę (stosownie do art. 24 ust. 1 ustawy);
- nieokreślenie czasu naruszenia dyscypliny finansów publicznych i niewskazanie naruszonego przepisu prawa;
- nieprawidłowe określenie zryczałtowanych kosztów postępowania;
- niespełnienie kryteriów przewidzianych w ustawie dla uzasadnienia, a w szczególności brak jednoznacznego wskazania przez MKO, na jakiej podstawie wyrok WSA miał być wykonany przez Obwinioną w sytuacji, gdy nie został jej doręczony. MKO nie wyjaśniła, jakie konkretne działania nie zostały podjęte przez Obwinioną, co skutkowało nieprzekazaniem należności w wymaganym terminie i zapłatą odsetek;
- MKO zwróciła jedynie uwagę na wyrażenie zgody na nieuczestniczenie Pełnomocnika GDDKiA na rozprawie w dniu 10.02.2011 r., ale nie rozwinęła szerzej tego wątku i nie wskazała jaki wpływ na ocenę zachowania Obwinionej miały działania kancelarii prawnej – profesjonalnego pełnomocnika.

W uzasadnieniu orzeczenia MKO, GKO nie znalazła podstaw do jednoznacznego stwierdzenia MKO, że Obwinionej można przypisać winę za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Uwzględniając skalę niedociągnięć, zarówno orzeczenia, jak i jego uzasadnienia, GKO zdecydowała o uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji. W szczególności GKO wskazała na konieczność przeanalizowania okoliczności popełnienia czynu w kontekście możliwości przypisania Obwinionej winy.

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

MKO rozpoznała sprawę ponownie na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2014 r. Orzeczeniem, nr MAC-MKO-361/10/7/2013, Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinioną odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 16 ust. 1 ustawy, polegające na niewykonaniu w dniu 30 marca 2011 r. zobowiązania pieniężnego wobec osoby fizycznej, tytułem odszkodowania w kwocie 2.085.424,00 zł za wywłaszczoną nieruchomości, wynikającego z decyzji Wojewody z dnia 23 listopada 2009 r. nr, orzekającej o wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości położonej w (...), stanowiącej własność osoby fizycznej, przeznaczonej na pas autostrady A-1 oraz zobowiązaniu Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad do wypłaty ustalonego odszkodowania w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu podlegała wykonaniu, skutkiem czego GDDKiA zapłaciła odsetki z tytułu zwłoki w wysokości 57.192,04 zł. Jednocześnie na podstawie art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy odstąpiono od wymierzenia kary (...). Stosownie do art. 167 ust. 1 ustawy obciążono Obwinioną kosztami postępowania w kwocie 291,71 zł.

W uzasadnienie orzeczenia MKO dokonując oceny prawnej niespornego stanu faktycznego uznała, że Obwiniona podlega odpowiedzialności z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z uwagi na pełnioną funkcję i posiadane pełnomocnictwa. Do zadań Obwinionej należało prowadzenie całości spraw dotyczących gospodarki nieruchomościami GDDKiA. Podmiotowy zakres odpowiedzialności, ustalenia faktyczne oraz ocena prawna i skutki niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 9 i 132 ustawy o gospodarce nieruchomościami są – zdaniem MKO – bezsporne i nie budzą wątpliwości. Stosownie do art. 132 ust. 1 ww. ustawy zapłata odszkodowania następuje jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu podlega wykonaniu. Zgodnie z art. 9 omawianej ustawy, wykonanie decyzji następuje po upływie 14 dni od dnia, w którym upłynął bezskutecznie trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi na decyzję do sądu administracyjnego. W rozpatrywanej sprawie wyrok WSA stał się prawomocny od dnia 15 marca 2011 r. i tym samym odszkodowanie należało wypłacić najpóźniej 29 marca 2011 r. Wywłaszczony otrzymał odszkodowanie 14 czerwca 2011 r., w związku z czym powstała do zapłaty należność z tytułu odsetek ustawowych w wysokości 57.192,04 zł. W ocenie MKO, postępowanie Obwinionej doprowadziło do niewykonania w terminie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, skutkującego zapłatą odsetek, tj. do czynu określonego w art. 16 ust. 1 ustawy. Powyższe naruszało także zasadę finansów publicznych wyrażoną w art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którą wydatki publiczne powinny być dokonywane w wysokości i terminach wynikających z

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

wcześniej zaciągniętych zobowiązań. Odnosząc się do wyjaśnień Obwinionej (że jej zaniechania należy uznać za usprawiedliwione, bowiem GDDKiA była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który wprowadził ją w błąd, natomiast podejmowane przez nią działania zmierzające do ustalenia daty uprawomocnienia się wyroku WSA spotkały się z opieszałością tego Sądu), MKO podzieliła w pełni pogląd wyrażony w postanowieniu WSA z dnia 6 maja 2011 r. o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku tego sądu z 10 lutego 2011 r. WSA stwierdził - co cytuje MKO - że wprawdzie w zawiadomieniu Sądu z dnia 24 grudnia 2010 r. mylnie przytoczono przedmiot sprawy, niemniej jednak podano także sygnaturę zaskarżonego aktu. Pomimo określonego mylnie w zawiadomieniu o rozprawie przedmiotu sprawy, przy jednoczesnym zamieszczeniu w ww. dokumencie wszystkich innych elementów, przy dochowaniu należytej staranności, jako wyspecjalizowany Oddział GDDKiA mógł ustalić, co jest przedmiotem sprawy oraz ze względu na doświadczenie powinien mieć wiedzę, że o dopuszczeniu uczestnika do udziału w sprawie nie zapada po przeprowadzeniu rozprawy. Zdaniem MKO, na niekorzyść GDDKiA, w imieniu którego działała w niniejszej sprawie Pani (...) działa również fakt reprezentacji tej jednostki przez profesjonalnego pełnomocnika – kancelarię prawną, który tym bardziej nie usprawiedliwia niewiedzy we wskazanym powyżej zakresie. Kwestia wprowadzenia Obwinionej w błąd przez profesjonalnego pełnomocnika prawnego pozostaje bez znaczenia dla możliwości przypisania Pani (...) odpowiedzialności z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a jedynie może mieć wpływ na wymiar kary. Stosunek prawny pomiędzy GDDKiA a Kancelarią Prawną, która zapewnia jednostce obsługę prawną, należy do sfery cywilnoprawnej, a ewentualne nienależyte wykonanie przez Kancelarię zobowiązań wynikających z zawartej umowy może być podstawą do dochodzenia roszczeń przed sądem cywilnym.

Pani (...) w dniu 30 kwietnia 2014 r. skierowała do Głównej Komisji Orzekającej odwołanie od orzeczenia MKO z dnia 3 kwietnia 2014 r. W odwołaniu Obwiniona wniosła o „zmianę orzeczenia na takie, które uwolni ją od odpowiedzialności popełnienia zarzucanego czynu”. Obwiniona stwierdziła, że MKO nie wypełniła zaleceń GKO zawartych w orzeczeniu z dnia 9 grudnia 2013 r., a tym samym nierzetelnie oceniła wszystkie okoliczności przedstawione w sprawie. MKO nie wskazała jednoznacznie, na jakiej podstawie wyrok WSA miał być przez Obwinioną wykonany w sytuacji gdy nie został doręczony. Nie wyjaśniono, jakie dodatkowe działania powinna podjąć w celu uzyskania informacji o dacie uprawomocnienia się wyroku WSA, a co za tym idzie ustalenia, kiedy zobowiązanie powinno być wykonane. MKO nie wskazała także innych podstaw zobowiązujących do podjęcia decyzji o wypłacie

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

odszkodowania. Obwiniona podkreśliła w odwołaniu, że działania zmierzające do ustalenia daty uprawomocnienia się orzeczenia WSA podejmowała kilkakrotnie (pisemnie, faksem, telefonicznie), a przedsięwzięła je już 9 marca 2011 r. Pismo z 8 września 2011 r. było już ostatnim wystąpieniem w tej sprawie. Gdyby WSA przesłał informację o prawomocności wyroku bez zwłoki (wyrok uprawomocnił się w dniu 15 marca 2011 r.), wypłata odszkodowania byłaby możliwa do dnia 29 marca 2011 r., tj. do dnia, w którym upłynął termin wypłaty, odsetki nie powstałyby. W dokumentach sprawy - jak podniosła Obwiniona - są opisane działania mające na celu uzyskanie od WSA telefonicznej informacji o prawomocności wyroku. Sekretariat Sądu w dniu 15 marca 2011 r. udzielił odpowiedzi, że wyrok jest nieprawomocny, co było odpowiedzią nieprawdziwą. Przytoczone okoliczności działań WSA, takie jak błędnie wskazany przedmiot rozprawy i nieudzielenie odpowiedzi na pismo w sprawie prawomocności wyroku, nie dały Obwinionej podstaw do innej oceny, niż ta, którą uczyniła. Konkludując Obwiniona stwierdziła, że jej pochojna zgoda na nieobecność prawnika na rozprawie WSA miała tylko wpływ na możliwość złożenia kasacji do NSA od niekorzystnego dla Skarbu Państwa – GDDKiA wyroku, ale nie na skutek w postaci powstania odsetek od niewypłaconego w terminie odszkodowania.

Rozpatrując odwołanie Obwinionej od orzeczenia MKO z dnia 3 kwietnia 2014 r. Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

Stosownie do art. 150 ustawy Komisja, której został przekazana sprawa do ponownego rozpoznania, orzeka w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie, a wskazania Głównej Komisji Orzekającej co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano. Zaskarżone orzeczenie uwzględnia część uwag, Głównej Komisji Orzekającej zawartych w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 9 grudnia 2013 r., odnoszących się do uchylanego orzeczenia MKO z 22 maja 2013 r.

MKO wskazała, że rozstrzyga sprawę na podstawie stanu prawnego obowiązującego w chwili orzekania (stosownie do art. 24 ust. 1 ustawy), określiła czas naruszenia dyscypliny finansów publicznych, stosownie do art. 135 ust. 2 pkt 5 ustawy, prawidłowo określiła wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania. Zaskarżone orzeczenie nie spełnia jednak wymagań art. 135 ust. 2 pkt 5 ustawy, nie wskazuje bowiem naruszonego przepisu prawa (art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy o finansach publicznych). Przede wszystkim jednak uzasadnienie orzeczenia MKO z dnia 3 kwietnia 2014 r. nie spełnia kryteriów przewidzianych w art. 137 ust. 2 ustawy i nie realizuje wskazań Głównej Komisji Orzekającej zawartych w orzeczeniu z 9 grudnia 2013 r. Jak trafnie podnosi Obwiniona w odwołaniu, mimo wyraźnych, wiążących

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

polecen GKO, MKO nie wskazała jednoznacznie na jakiej podstawie wyrok WSA miał być przez Obwinioną wykonany, gdy nie został jej doręczony. Nie wyjaśniono, jakie dodatkowe działania powinna Obwiniona podjąć w celu uzyskania informacji o dacie uprawomocnienia się wyroku WSA, a co za tym idzie, kiedy zobowiązanie powinno być wykonane. MKO nie wskazała także innych podstaw zobowiązujących do podjęcia decyzji o wypłacie odszkodowania. GKO w orzeczeniu z 9 grudnia 2013 r. wskazała, że nietrafnie w poprzednio uchylonym orzeczeniu MKO podkreślała nie najistotniejszą dla oceny sprawy – w świetle rozważanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych – kwestię niestaranności Obwinionej na etapie poprzedzającym rozprawę przed WSA, polegającej na wyrażeniu zgody na nieuczestniczenie radcy prawnego w rozprawie. W orzeczeniu z dnia 3 kwietnia 2014 r. MKO dokonuje, posiłkując się postanowieniem WSA z dnia 6 maja 2014 r. o odmowie przywrócenia terminu na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku z 10 lutego 2014 r., analizy niefortunnego zawiadomienia Sądu z 24 grudnia 2010 r. o terminie rozprawy i konkluduje, że treść zawiadomienia, poza błędnym wskazaniem przedmiotu rozprawy, jest jednoznaczna i nie budzi wątpliwości, co do przedmiotu rozprawy. MKO stwierdziła w uzasadnieniu orzeczenia, że na niekorzyść Oddziału GDDKiA, w imieniu którego działała w niniejszej sprawie Pani działa również fakt reprezentacji tej jednostki przez profesjonalnego pełnomocnika – Kancelarię Prawną, który tym bardziej nie usprawiedliwia niewiedzy we wskazanym powyżej zakresie. MKO stwierdziła także, że kwestia wprowadzenia Obwinionej w błąd przez profesjonalnego pełnomocnika prawnego pozostaje bez znaczenia dla możliwości przypisania Pani odpowiedzialności z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a jedynie może mieć wpływ na wymiar kary.

Główna Komisja Orzekająca nie podziela takiej oceny. Niezrozumiałe jest dlaczego na niekorzyść GDDKiA ma działać fakt reprezentowania przez profesjonalnego pełnomocnika – Kancelarię Prawną. Profesjonalny pełnomocnik, solidnie przecież wynagradzany, powinien dysponować odpowiednią wiedzą i dokonać rzetelnej oceny otrzymanego z Sądu zawiadomienia o rozprawie, a ewentualnie wątpliwości wyjaśnić w kontakcie z WSA. MKO nie wyjaśniła, w jaki sposób Obwiniona miała weryfikować wnioski i stanowisko Kancelarii Prawnej. Zdaniem GKO, przy uwzględnieniu zawilości w prowadzonym przed WSA postępowaniu, wprowadzenie Obwinionej w błąd przez profesjonalnego pełnomocnika prawnego nie może pozostać bez wpływu dla oceny działań Obwinionej. Przynajmniej jednak – zdaniem GKO - brak uczestnictwa pełnomocnika GDDKiA w rozprawie przed WSA w dniu 10 lutego 2011 r. nie przesądza o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych polegającym na nieprzekazaniu w terminie należności, co skutkowało powstaniem i zapłatą

Sygn. akt BDF1/4900/55/56/14

odsetek. MKO nie odniosła się do podstawowych dla oceny sprawy argumentów Obwinionej, która wskazywała, że kilkakrotnie (pisemnie, faksem, telefonicznie), podejmowała działania zmierzające do ustalenia daty uprawomocnienia się orzeczenia WSA, a przedsięwzięła je już 9 marca 2011 r. Gdyby WSA przesłał informację o prawomocności wyroku bez zwłoki (a nie dopiero po ponad sześciu miesiącach) wypłata odszkodowania byłaby możliwa do dnia 29 marca 2011 r., tj. dnia, w którym upływał termin wypłaty. Odsetki by nie powstały. Jeszcze w dniu 15 marca 2011 r., tj. w dniu uprawomocnienia się wyroku, sekretariat WSA udzielił informacji, że wyrok nie jest prawomocny.

W świetle podnoszonych przez Obwinioną argumentów, do których nie odniosła się MKO, nie można przypisać jednoznacznie winy, stosownie do art. 19 ust. 2 ustawy. Obwiniona podjęła bowiem szereg działań zmierzających do ustalenia daty uprawomocnienia się wyroku Sądu, a w konsekwencji ustalenia daty, w której należało wypłacić odszkodowanie. Profesjonalny pełnomocnik, przyczynił się nie tylko do tego, że Oddział GDDKiA nie był reprezentowany na rozprawie przed WSA. Błędnie poinformował Obwinioną także o tym, że wystąpienie do WSA o przywrócenie terminu spowoduje zatrzymanie terminu uprawomocnienia wyroku. Te informacje pośrednio potwierdzał WSA nie przekazując informacji o uprawomocnieniu się orzeczenia, a nawet - poprzez pracowników sekretariatu - informując, że wyrok nie jest jeszcze prawomocny. W tej sytuacji Obwiniona nie miała bezpośrednich podstaw do wypłaty odszkodowania. W ocenie GKO, od Obwinionej nie można było także wymagać, aby zakwestionowała wszystkie docierające do niej informacje (od profesjonalnego pełnomocnika i z WSA) i wbrew tym opiniom nakazała podjęcie działań w celu ustalenia daty uprawomocnienia się wyroku WSA. Takie ustalenie było zapewne możliwe, ale w rozpoznawanej sprawie przekraczało staranność jakiej można było wymagać od Obwinionej. Dlatego GKO uznała, że nie można Obwinionej przypisać winy za jej zachowanie.

Rozpoznając sprawę GKO miała także na uwadze przepis art. 76 ust. 3 ustawy, stosownie do którego niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść Obwinionego.